

DE PRINS VAN PUERTO RICO

Wanneer Isa voor haar werk het fraaie Serena Resort op Puerto Rico bezoekt, ontmoet ze daar de mysterieuze Juan de la Fuente. Vanaf dat moment is hij constant in haar gedachten. Na hun eerste ontmoeting verwacht ze hem niet meer te zullen zien, maar als ze vervolgens in de problemen raakt, is hij misschien wel de enige die haar kan helpen...

Tekst: Bernice Berkleef - Foto's: iStock

Heerlijk romantisch zomervervolgverhaal

“Jij nog een wijntje? Gezellie zo, hè, Iesje?” Kan dat mens niet ophouden me Iesje te noemen? Ik irriteer me. En dat is knap, aangezien ik achter een bord tijgergamba's zit, in een trendy restaurant op een prachtig tropisch eiland, en daar nog voor betaald krijg ook. Ik werk voor Beau Resort, hét tijdschrift op het gebied van speciale resorts over de hele wereld die men gezien moet hebben. Reizen en schrijven, mooier kan het niet, dacht ik toen ik op deze functie solliciteerde. Nu, zeven jaar later, denk ik dat nog steeds. Ik ben vijfendertig en heb meer van de wereld gezien dan menig doorgewinterde ouwe backpacker. Reizen als deze, drie dagen Puerto Rico, zijn de krenten in de pap. Alleen is mijn reiscollega de *femme fatale* van onze organisatie. Gewoonlijk kom je het eerste jaar niet achter je bureau vandaan en ben je gedoemd tot het uitwerken van de reisverslagen van anderen. Bij mij duurde het ruim achttien maanden voordat ik op pad mocht. Priscilla – die qua looks zo een zus van Doutzen Kroes zou kunnen zijn – kreeg het in haar derde maand al voor elkaar. Ze heeft me niet verteld hoe, maar ik heb wel zo ongeveer een idee.

‘De manager leidde ons door het sprookjesachtige resort met marmeren zuilen en prachtige palmen’

Samen hebben we het befaamde Serena Resort bezocht; een majestueus complex in een heuvelachtig gebied. Als twee vorstinnen werden we door de manager ontvangen en hij leidde ons rond door een sprookjesachtig geheel van witte zuilen, mozaïekvloeren, prachtige palmentuinen en zwembaden met aflopende watervalrand. Er waren twee spa's, twee tennisbanen en een golfbaan met uitzicht over de gehele baai. Ik heb een boel mooie resorts gezien, maar dit was toch wel iets unieks. Dat vond Priscilla ook. Ze bleef maar zeggen hoeveel geluk we hebben gehad dat

wij deze reis mochten maken en ik bleef maar denken dat het voor mij niet veel met geluk te maken heeft gehad; dat ik het heb verdiend om hier te zijn door me jaar in jaar uit het schompes te werken.

Maar ik moet eigenlijk niet zeuren, want dankzij haar zitten we nu wel in het hipste restaurant van het eiland. Gisteren, op onze eerste avond hier, heeft ze haar charmes losgelaten op een leuke barman/regelneef, die stantepede plaatsen voor ons reserveerde.

“Waren je gamba's lekker, Ies?” Je kunt haar niet ronduit vervelend vinden, ze is bruisend en hartelijk. Zij kan er ook niets aan doen dat alles haar zo komt aanwaaien.

“Ze waren heerlijk.” Ik glimlach naar haar en neem me voor om van de avond te genieten, morgen vliegen we alweer naar huis.

Vanuit mijn ooghoeken registreer ik dat er iemand binnenkomt en op de een of andere manier weet ik meteen dat hij het is. Het is belachelijk om je direct zo sterk bewust te zijn van iemand die je niet kent, die je nog maar één keer hebt gezien. Toch is dat precies het geval. Als ik opkijk, zie ik dat ik gelijk heb. Ik ben wel verbaasd: hij ziet er zo anders uit. Witlinnen broek, net T-shirt, leren schoenen. Maar die blauwe ogen zijn hetzelfde, evenals het warrige haar. Een kort ogenblik vraag ik me af of er nog spootjes verf op zijn huid zouden zitten.

“Iesje?” Priscilla kijkt me verbaasd aan. “Isa...wat is er?”

Ik staar nog steeds naar hem, zoals hij aan de bar met een van de obers staat te praten. “Niks... Ik herken die man.”

Een dag eerder:

Omdat hotelmanagers vanzelfsprekend indruk op ons willen maken, krijgen we altijd suites toegewezen. Deze suite van het Serena Resort was het soort kamer waarin alleen beroemdheden slapen. Het lag direct aan het strand en had een jacuzzi op het terras. Aan het eind van de dag, na zo veel uur te hebben gevlogen en een lange rondleiding door het complex, was ik doodop. Ik had moeten lachen om Priscilla, die, toen we eenmaal op onze kamer waren, niet kon kiezen tussen nog even in de jacuzzi of een duik in zee. Ze stortte zich in de golven, kwam als een doorgedraaide sirene ons terras op gerend, spoelde zich af onder de buitendouche en sprong in de jacuzzi. Dit herhaalde ze minstens vijf keer voordat ze zich uiteindelijk afdroogde en uitgeteld in bed stapte. Beiden vielen we vrijwel meteen in slaap.

's Ochtends werd ik vanwege de jetlag al heel vroeg wakker. Het begon net licht te worden en ik besloot even te gaan wandelen voordat het tijd was om te ontbijten. Ik liet een briefje achter voor Priscilla, waarin ik meldde dat ik haar in de lobby zou zien. De omgeving, die ik later vandaag met Priscilla verder zou verkennen om de lezers van Beau Resort een goed beeld te kunnen verschaffen, stelde niet teleur. Ik ben gek op zulke wandelingen. In stilte dronk ik de schoonheid van het landschap in, dat glooide in de vroege ochtendzon. Een meer dan oogstrelend uitzicht. Dat vond kennelijk nog iemand; in de berm ontdekte ik een schilder die uitkeek over de rotsachtige vallei beneden en het beekje dat daardoorheen stroomde.

“Goedemorgen,” groette ik.

“Goedemorgen.” Blauwe ogen in een gebruind gezicht

‘Ik staar naar hem, zoals hij aan de bar staat. Die blauwe ogen, dat ruige baardje...’

keken me aan. Zijn haar hing warrig over zijn voorhoofd. Met zijn korte stoppelbaard, gebronsde gezicht en verschoten hemd, zag hij eruit als een kruising tussen een model en een bandiet. Het was een interessante verschijning, één die je niet direct verwacht. De meeste mooie mensen zijn knap op een klassieke manier. Deze man was één brok ruwe en ongepolijste aantrekkelijkheid. Misschien kwam het deels doordat ik nogal moedeloos was geraakt van het Nederlandse straatbeeld, dat werd beheerst door gelikte, opgeschoven kapsels enerzijds en hipsters met knotten en baarden anderzijds, maar man... wat een verademing.

“Lekker aan het schilderen?” vroeg ik in het Engels. “Ik volg een cursus.” Zelfs zijn stem was aangenaam. “Het wil alleen maar niet lukken om het zonlicht op de juiste manier te vangen. Zie je?” Ik zag wat hij bedoelde. Zelf schilderde ik ook graag in mijn vrije tijd. Ik had meerdere cursussen gevolgd en dit was een van de moeilijkste aspecten om toe ▶

te passen. "Als ik je een tip mag geven..." Ik pakte de kwast van hem over, mengde lichtgeel met een tikkeltje wit. "Als je het gras nou zo bewerkt..." Ik deed het voor en zag toen pas dat hij me verbaasd aankeek. "Eh...dat geeft het schilderij meer licht," legde ik uit en gaf snel de kwast terug. Hij glimlachte. "Ben je Nederlands?" "Ja... Heb ik zo'n vet accent?" "Niet heel erg, maar ik herken het. Mijn moeder is Nederlandse." Aha. Dat verklaarde die blauwe ogen. "En die directheid, dat meteen tot actie overgaan...dat herken ik ook." Ik bloosde en hij lachte hardop. "Ik heet Juan." "Isa." Ik nam zijn uitgestoken hand aan en vervloekte mezelf omdat ik het ter plekke warm kreeg. Alleen in zoetsappige films reageerden mensen zo sterk op zo'n simpele, formele aanraking van een ander. Hij leek het niet te merken, of deed alsof. "Ben je hier met vakantie?" "Nee, voor mijn werk..." Ik schrok, keek op mijn horloge en zag dat ik al vijf minuten geleden in de lobby had moeten zijn om met Priscilla te gaan ontbijten. Lekker professioneel. "Ik moet gaan," zei ik haastig, "mijn collega wacht op me." Hij knikte. "Bedankt voor je hulp, Isa." Een speels lachje geeft hem iets jongensachtig. "Ik heb geen kaartje bij me, maar..." Hij pakte zijn schetsboek van de grond, krabbelde met zijn kwast een nummer op een blad en scheurde het eruit. "Mocht je tijdens je verblijf op het eiland iets nodig hebben, of je hebt een probleem, dan kan je dit nummer bellen. Dan wordt het geregeld." Weer deed 'ie me aan zo'n 'bad guy' uit het wilde westen denken. Een heel charmante weliswaar... Uit beleefdheid nam ik het papiertje aan. "Dat is aardig, dankjewel." "Tot ziens." Hij zei het in het Nederlands en het klonk verdomd sexy.

Priscilla grinnikt. "Je herkent hem? Dat kan kloppen; dat is Juan de la Fuente." Ik ben verrast. De familie de la Fuente is de rijkste familie van Puerto Rico, zij bezitten ook het Serena Resort. "Die familie bezit zo'n beetje alles hier, ze zijn Puerto Rico," zegt Priscilla. "Juan is de oudste zoon, hij wordt de prins van het eiland genoemd." Natuurlijk weet zij dit soort dingen. Mijn blik wordt weer richting de bar getrokken. Zijn aanwezigheid treft me als een onzichtbaar energieveld. Net als gisteren moet ik opletten dat ik mezelf niet belachelijk maak door overdreven te reageren. En dat terwijl hij me niet eens ziet,

'Hoe zou het zijn om met zo'n man het bed te delen? Alles aan hem lijkt gewoon gemaakt voor seks; de rauwe en explosieve soort'

hoe zeer ik ook wil dat hij naar rechts de zaal inkijkt en mijn blik vangt. Hij groet de ober en verlaat het restaurant. Ik ben meer teleurgesteld dan ik wil toegeven.

De laatste avond

Omdat dit de laatste avond op het eiland is en we morgenvroeg terugvliegen, stelt Priscilla voor om nog even te gaan dansen. Ik stem toe, maar daar heb ik na nog geen uurtje in de swingende salsaclub al spijt van. De sangria is niet zo goed gevallen. Ik klamp Priscilla aan, die aan het dansen is met Enrique Iglesias – of zijn Puerto Ricaanse dubbelganger – en zeg dat ik een taxi terug naar het resort wil pakken, maar dat zij vooral nog moet blijven.

"Weet je het zeker, Ies?" Haar wangen zijn rood en haar ogen glimmen. "Wil je niet dat ik met je meega?"

"Nee, ik neem een aspirientje en ga toch meteen naar bed." Ik wil de avond niet voor haar bederven en dit is een club met veel toeristen, dicht bij het resort gelegen. "Ga nog even lekker dansen. Ik zie je morgen. Pak wel een taxi terug, ja? Niet gaan lopen." "Oké, Iesje." Priscilla werpt me rozig een luchtkusje toe.

Eenmaal terug op de hotelkamer, als de paracetamol zijn werk doet, voel ik me een stuk beter. Ik lig op bed, maar moe ben ik niet. Mijn gedachten zijn bij Juan, roepen de beelden terug van hem in het restaurant en buiten achter zijn schilderezel. Wat zou hij nu doen? Voorlopig zal ik niet in slaap vallen, zoveel is

duidelijk... Zal ik nog even in de jacuzzi gaan? Ik ben bang dat ik dan weer hoofdpijn krijg. Maar het strand erachter, met de door de maan verlichte zee, ziet er uitnodigend uit. Ik pak mijn tasje en even later slenter ik op blote voeten over het zachte, koele zand. Dit is heerlijk, de buitenlucht doet me goed. Er zijn meerdere mensen, voornamelijk stelletjes die genieten van de romantische setting. Waarom kan ik niet ophouden met aan Juan de la Fuente denken? Als een puber, zwijmelend op haar meisjeskamer, haal ik me het moment weer voor de geest waarop ik zijn hand aanraakte. Vreselijk suf, maar het was het enige moment dat ik hem überhaupt aanraakte. En ik vind het een enorme plus als een man goede handen heeft. Groot en stevig, met lange vingers en korte, verzorgde nagels. Oké, bij Juan zat er verf op zijn vingers en onder zijn nagels, maar voor de rest waren ze perfect. Ik vraag me af hoe het zou zijn om die handen op mijn huid te voelen. Eerst vederlicht en verkennend, later krachtig en gretig. Ik zie zijn gezicht weer voor me; een kaaklijn die je met je vinger wilt volgen, om vervolgens over de volle lippen te strijken. Een mond die elke vrouw helemaal wezenloos zou kunnen kussen. En dan dat lijf...ik heb hem natuurlijk niet naakt gezien, maar weet zo ook wel dat hij een goddelijk lichaam heeft. Geen van mijn vriendjes had ooit zo'n lichaam... Hoe zou het zijn om met een man als Juan het bed te delen? Alles aan hem lijkt gewoon gemaakt voor seks – de rauwe en explosieve soort. Zou hij getrouwd zijn of een vriendin hebben? Natuurlijk, dat moet wel.

Verlaten strand

Ik schud de fantasie van me af en besef plotseling dat ik geen andere mensen meer om me heen zie. Ik ben veel verder over het strand gelopen dan ik doorhad. Met een zucht maak ik rechtsomkeert en snuif de zeelucht nog maar eens krachtig op. Toch wel een lekker avondje, zo. Ik zal straks heerlijk slapen. In de verte klinken stemmen; er komen me weer mensen tegemoet gelopen. Misschien een stelletje, dat meer privacy wilde en ook een stuk verder dan de rest is gewandeld. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, probeer silhouetten te onderscheiden in het donker en zie twee mannen, op hetzelfde moment dat zij mij in het oog krijgen. Ze lijken verrast. Een van hen ►

'Ik realiseer me dat ze me serieus kwaad willen doen'

roept iets tegen me in het Spaans. Ik heb de taal vroeger op school als vak gehad, maar dit versta ik niet. Ik krijg een beetje een onbehaaglijk gevoel, vooral nu ik ze steeds beter kan zien. Het is duidelijk dat ze de nodige drank achter de kiezen hebben. Beiden roepen weer iets in mijn richting, gebaren dat ik dichterbij moet komen. Instinctief draai ik me om. Ik wil hen niet passeren en loop haastig de andere kant uit. Dat zorgt voor een lading commentaar en als ik achterom kijk, blijken ze me te volgen. Geschrokken verstijf ik lichtjes en dan zet ik het op een rennen.

"Oye! Inglesa, esperate!" Inglesa... betekent dat niet 'Engelse'? Ze denken dat ik Brits ben, of ze roepen maar wat. Het enige dat ik zeker weet, is dat ze me achtervolgen.

Onhandig ren ik over het mulle zand, ik trap ergens op – een schelp of een steentje – maar ik voel het amper. Mijn hart gaat wild tekeer. Ik kan niet geloven dat ik zo stom ben geweest; zo gaan deze dingen toch altijd? Het ene moment loop je rustig over het strand, dan maak je een fout, dwaalt te ver af, en voor je het weet word je gemolesteerd door een stel bezopen engerds. Werken ze je lichaam weg in zee, *à la* Joran van der Sloot.

Ik schreeuw om hulp, maar zie niemand en gun mezelf geen tijd om echt om me heen te kijken. In de verte doemt een bouwwerk op. Het duurt even voordat ik zie wat het is. Een soort hut. Een houten opslag- of vissershut, of weet ik het... Verwilderd werp ik een blik achterom. De mannen volgen me nog, maar zijn een stuk achterop geraakt. Hun dronkenschap heeft me wel een voorsprong bezorgd. Ik bereik de hut en schiet naar binnen. Aan de deur is een lus bevestigd, die ik over een haak in de muur gooi. Een erg stevig slot is het natuurlijk niet...

Ik hoor de mannen naderen. Net wanneer ik mijn telefoon uit mijn tas grijp om licht te maken en te kijken of hier iets te vinden is dat als wapen zou kunnen dienen, herinner ik me met een schok het telefoonnummer.

Mijn trillende hand graait naar het kladblaadje in mijn tas. Ik doe mijn uiterste best om de mannenstemmen, die nu vlakbij klinken, te negeren en toets het nummer in.

De telefoon gaat meerdere malen over. Ik vloek binnensmonds.

Dan neemt hij godzijdank op. "Luister, je moet me helpen!" onderbreek ik hem voordat hij zijn naam goed en wel heeft uitgesproken.

"...Isa?" Hij klinkt verrast.

"Ik ben in een hut op het strand bij het Serena Resort en er zijn twee mannen..." Ik hoor hen aan de deur rammelen.

"Inglesa! No tengas miedo, cariño ... Abre la puerta!"

"Niet bang zijn, schatje...?" "Doe de deur open?"

Zijn ze gek geworden?! Bijna laat ik mijn telefoon vallen en blik om me heen. Waarom zie ik geen bijl, of zelfs maar een roeispaan? Ik deins achteruit, schuif tegen de achterste wand van de hut.

"Inglesa!" Een van hen trapt tegen de deur.

O, fuck...

Triomfantelijke grijns

Ergens koesterde ik nog de hoop dat ze weg zouden gaan, dat ze uiteindelijk verveeld zouden raken of bij zinnen zouden komen. Nu, bij het gebeuk tegen de deur, realiseer ik me dat ze dit echt door willen zetten, dat ze me serieus kwaad willen doen. Ik wist niet dat je angst op je tong kon proeven, tot op dit moment.

Bij het horen van hun opgewonden stemmen raak ik hoe langer hoe meer in paniek. Tranen springen me in de ogen, verwoed veeg ik ze weg. "Isa! Isa!" klinkt Juans stem vanuit mijn mobiel.

"Juan..." sis ik, "stuur alsjeblieft politie hiernaartoe." Ik heb geen idee hoe ik me ga verdedigen tegen die twee als ze binnen weten te komen. Alles in me staat op scherp.

Nog een trap. En dan vliegt de deur open; hoopjes zand stuiven op als ze naar binnen zwalken.

Ik heb mijn telefoon in mijn handen geklemd en in het licht zie ik hen dichterbij komen, nog nahijgend van de inspanning. We staren elkaar enkele seconden aan. De ene neemt me gebiologeerd op en de mond van de ander plooit zich langzaam in een triomfantelijke grijns.

Wordt vervolgd

Komt Isa hier zonder kleerscheuren van af? Het spannende vervolg lees je in de volgende Mijn Geheim (op 9 augustus in de winkel).